

Για μια
συγγνώμη...

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ρούλα Σαμαϊλίδου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Πένυ Χριστοπούλου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ατελιέ εκδόσεων
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ατελιέ εκδόσεων

Έκδοση: Αθήνα, Ιούνιος 2026

ISBN: 978-960-468-457-1

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΜΑΣ
ΣΤΑ SOCIAL MEDIA

© Copyright ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΙΧΑΛΗ ΣΙΔΕΡΗ

Ανδρέα Μεταξά 28 και Θεμιστοκλέους, Εξάρχεια, 106 81 Αθήνα Τηλ.: 210 3301161-2-3
e-mail: info@siderisbooks.gr • www.siderisbooks.gr

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή του έργου ή μέρους αυτού χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη. Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Τα πρόσωπα, τα ονόματα και οι καταστάσεις είναι φανταστικά. Οποιαδήποτε ομοιότητα είναι συμπτωματική.

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΗΛΙΚΙΩΝ

Εικονογραφημένα Παραμύθια • Κόμικς • Παιδική και Εφηβική Λογοτεχνία

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΙ ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Μυθιστόρημα • Ποίηση • Θέατρο • Δοκίμιο

ΜΕΘΟΔΟΙ ΕΚΜΑΘΗΣΗΣ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ & ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ

Εκπαιδευτικά • Σχολικά Βοηθήματα • Ιταλικά Εκπαιδευτικά

• Δίγλωσσα Λεξικά • Δίγλωσσοι Διάλογοι

ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ / ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ / ΙΣΤΟΡΙΚΑ / ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΥΛΗΣ

Διαβάζουμε Έλληνες συγγραφείς. Στηρίζουμε το ελληνικό βιβλίο.

Εκδίδουμε έργα για παιδιά και ενηλίκους.

Προβάλλονται και προωθούνται στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

www.siderisbooks.gr

ΡΟΥΛΑ ΣΑΜΑΪΛΙΔΟΥ

*Για μια
συγγνώμη...*

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

 εκδοσεις
**Μιχαήλ
Σιδερή**

Σε όσους περίμεναν μια συγγνώμη
και δεν την πήραν ποτέ!

Για μια συγγνώμη...

Έφτασαν έξω από το σπίτι της γιαγιάς Βιργινίας την ώρα που το φως του ήλιου έσβηνε αργά, αφήνοντας στον ορίζοντα μια παλέτα με πορτοκαλιές και ρόδινες αποχρώσεις. Η βλάβη της μηχανής του παλιού τζιπ, τους είχε αφήσει στον δρόμο και, μέχρι να βρεθεί το πρόβλημα, να επιδιορθωθεί στο κοντινότερο συνεργείο και να ξεκινήσουν, πέρασε αρκετή ώρα. Καιρό σκεπτόταν ο Πέτρος αυτή την επίσκεψη, αλλά ένιωθε πως δεν ήταν έτοιμος ακόμη. Και ούτε θα ήταν ποτέ, γνωρίζοντας πως εκείνη δεν υπήρχε πια, και δεν θα έβγαине στο κατώφλι με ανοιχτά τα ανήμπορα χέρια της να τον καλωσορίσει θερμά με τη γλυκιά, λαχανιασμένη φωνούλα της: «Καλώς το, το καμάρι μου, καλώς τον πρίγκιπά μου».

Έξι μήνες είχαν περάσει από το κατευόδιο της, και κανείς δεν είχε γυρίσει ξανά το μεγάλο κλειδί της πόρτας της. Δεν είχαν συγκεκριμένους λόγους. Απλά η γιαγιά ήταν το πιο αγαπημένο πρόσωπο όλων τους, το πρόσωπο που είχε αφήσει βαθιά ίχνη στην πορεία της ύπαρξής τους, και γι' αυτό δεν είχε βρει ακόμη κανείς τους το κουράγιο να αναμετρηθεί με τις όμορφες αναμνήσεις που την ακολουθούσαν. Πόσω μάλλον να μαζέψει τα ρούχα της και όλα τα παλιά πράγματα που βρίσκονταν εκεί μέσα,

άνευ ιδιαίτερης αξίας αλλά συναισθηματικά πολύτιμα, λες και με το ξεδιάλεγμα θα κοβόταν η κόκκινη κλωστή της ανέμης όπου μάζευαν όλες τις παλιές ιστορίες της οικογένειας, όλους τους δεσμούς με το παρελθόν.

Οι στενοί δρόμοι του χωριού σχεδόν αδειανοί. Μόνο κάποιες νωχελικές από τη ζέστη γάτες και κάποιες αλανιάρες κότες που δεν είχαν κουρνιαώσει ακόμη και σουλατσάριζαν, φοβισμένες από τη βοή, έτρεχαν δεξιά και αριστερά κακαρίζοντας πανικόβλητες μην παρασυρθούν από τους τροχούς. Πάρκαρε στην άκρη της δημοσίας και γύρισε το κλειδί της μηχανής. Βγήκε και στάθηκε για λίγο, δήθεν να ρομαντίζει από κει το ηλιοβασίλεμα πίσω από τους κατάφυτους λόφους της Μπαρδούνιας παρασύροντας και τη συνοδηγό του, τη Μάρθα. Ήθελε, με αυτήν την ολιγόλεπτη στάση, να εξισοροπήσει κάπως την κρυάδα που ήδη ένιωθε στη σκέψη πως σε λίγο θα άνοιγε το σφαλιστό σπίτι της γιαγιάς του. Ένιωθε βαριά την ανάσα του και τα χέρια του ιδρωμένα μέσα στις τσέπες του τζιν του. Χρειαζόταν λίγο χρόνο ακόμη και μια βαθιά εισπνοή πριν πει βραχνά το «πάμε» και πάρουν την ανηφόρα.

«Εδώ ήταν το σύνορο του κόσμου μου στην παιδική μου ηλικία, κάθε φορά που ερχόμουν να μείνω μαζί της», είπε χαμηλόφωνα ακουμπώντας στην ξερολιθιά που περιτριγύριζε το σπίτι της, αφού στερέωσε πρώτα καλύτερα τα μαύρα γυαλιά πάνω στη μύτη του για να κρύψει τη συγκίνησή του. Δεν βιαζόταν να διαβεί την είσοδο του αυλόγυρου δίνοντας την ευκαιρία στη Μάρθα να σεργιανίσει με το βλέμμα της τις αγριάδες, τις τσουκνίδες και τα βάτα που είχαν πνίξει τον τόπο

και να προσπαθήσει να ανακαλύψει το μονοπάτι που θα τους οδηγήσει ως το πλατύσκαλο του σπιτιού. Με την καλοκαιρινή αύρα να κουνά τις κουρτίνες του διπλανού σπιτιού και να φέρνει έντονα στη μύτη τους τη μυρωδιά από τηγανητές μελιτζάνες, ο Πέτρος έσπρωξε την ξύλινη αυλόπορτα με τους σκουριασμένους μεντεσέδες. Δεξιά, η αιωνόβια ελιά με μια μεγάλη πέτρα στα ριζά της όπου καθόταν η γιαγιά τα απογεύματα για να πλέξει, αλλά και να έχει τον νου της μην πέσουν πάνω στο παιχνίδι τους στο πηγάδι, αν και ήταν σκεπασμένο με μια ανθεκτική λαμαρίνα σφαλισμένη με λουκέτο. Αριστερά, η καρυδιά που είχε δέσει τους καρπούς της χωρίς πότισμα. Πίσω από τον χοντρό κορμό της κρύβονταν με την αδελφή του και σκέπαζαν με τις παλάμες τους τα στόματά τους για να μην ακουστούν τα χαχανητά τους, νομίζοντας πως εκείνη δεν είχε ιδέα πού ήταν κρυμμένα, και φώναζε τάχα με αγωνία: «Πού είσαι περισσότερα μου, πού είσαι απέ μου, πού στην ευχή πήγατε και δεν σας βρίσκω;» Εκεί από κάτω ξάπλωνε κι εκείνος, μερικές φορές, και χάζευε για ώρα τα πουλιά που κούρνιαζαν ανάμεσα στις φυλλωσίες της, τις ακούραστες μέλισσες που έψαχναν παντού για γύρη και κάποιες φορές τις πεταλούδες με τα μοναδικά τους χρώματα. Από ένα κλαδί της κάποτε κρεμόταν και μια κούνια με ένα λουλουδάτο μαξιλάρι πάνω στο σανίδι της για να μην πληγώνεται ο πισινός τους κάθε φορά που ανέβαιναν και αιωρούνταν μπρος-πίσω.

Προπορεύτηκε ανάμεσα στα αγριόχορτα να ανοίξει δρόμο, χαϊδεύοντας με τον αντίχειρά του απαλά το κλειδί στην τσέπη του. Το τζιν παντελόνι του και τα πάνινα αθλητικά παπούτσια του τον προστάτευαν από

γρατζουνίσματα που θα προκαλούσαν στο δέρμα του τσούξιμο, φαγούρα και κοκκινίλες. Η Μάρθα τον ακολούθησε σπκώνοντας καλού-κακού τη μακριά φούστα της για να μην μπλέξει στα αγκάθια. Τα μόνα όμορφα και ζωντανά στον κήπο ήταν μια αναρριχητική λιλά βουκαμβίλια που είχε πιάσει το μεγαλύτερο μέρος της μιας πλευράς του φράχτη, κι ένας κισσός, σύριζα στον τοίχο, που είχε αρχίσει να σκαρφαλώνει τρυπώνοντας στις ρωγμές των σοφάδων, απειλώντας να φθάσει ως το παραθύρι και τη στέγη. Κάτω από τα κεραμίδια, ένα χελιδόνι πάσχιζε να επιδιορθώσει τη φωλιά του. Περίμενε τη Μάρθα μπροστά στην ξύλινη πόρτα με το πράσινο ξεφτισμένο χρώμα, στερεώνοντας τα γυαλιά του στον λαιμό της μακό μπλούζας του και, έπειτα, γύρισε το κλειδί στην κλειδωνιά με ένα αλλόκοτο συναίσθημα να τον κατακλύζει. Τον υποδέχτηκε η μπαγιάτικη μυρωδιά της κλεισούρας, κι εκείνη η γνωστή γιαγιαδίστικη μοσχοβολιά του σπιτιού, θαρρείς και δεν είχε περάσει μέρα από την τελευταία φορά που την είχε επισκεφθεί. Λεβάντα με μια στάλα λουλάκι. Με μια βαθιά ανάσα παραμέρισε τον ιστό μιας αράχνης, άναψε το φως, και ύστερα έκανε νόημα στη Μάρθα να περάσει. Ο χώρος ήταν χαμηλοτάβανος με ξύλινα πατώματα που έτριζαν κάτω από τα πόδια τους, αν και στρωμένα με πολύχρωμες κουρελούδες. Η ματιά του στάθηκε στο πόμολο της πρώτης πόρτας δεξιά απ' όπου κρεμόταν μια ξεθωριασμένη γαλάζια κορδέλα με άγρια υφή από τη σκόνη και τα χρόνια, απομεινάρια από τα παιδικά του χρόνια, όταν διεκδικούσε την κάμαρη από την αδελφή του για να έχει ευκολότερη πρόσβαση στον πάλαι ποτέ

όμορφο και περιποιημένο κήπο. Προσπέρασε και στάθηκε μπροστά στην ανοιχτή πόρτα του διπλανού δωματίου.

«Εδώ κοιμόταν η γιαγιά τα τελευταία χρόνια, όταν πια τα πόδια της δεν άντεχαν να ανεβοκατεβαίνουν τις σκάλες. Κάναμε τότε ολόκληρη μετακόμιση γιατί επέμενε να μεταφέρουμε εδώ το κρεβάτι του γάμου της. Δεν ήθελε να το απαρνηθεί λες και απ' αυτό κρατιούνταν οι θύμψεις από τις τρυφερές στιγμές που γεύτηκε με τον παππού μου», της εξήγησε πικροχαμογελώντας.

Πίσω από τον ώμο του έκλεψε η ματιά της Μάρθας ένα μπρούτζινο διπλό κρεβάτι με ουρανό, στρωμένο με μια βυσσινιά φλοκάτη. Δίπλα, ένα έπιπλο με καθρέφτη και δυο συρτάρια στις άκρες του. Πάνω του αραδιασμένες στη σειρά ασπρόμαυρες φωτογραφίες από διάφορα τρυφερά στιγμιότυπα της ζωής τους, αντί για μπουκαλάρια με μισοτελειωμένα αρώματα και κρέμες που χρησιμοποιεί κάθε γυναίκα για την ομορφιά της. Θαρρείς και μάντεψε την απορία της ο Πέτρος έσπευσε να της εξηγήσει: «Από τα νιάτα της δεν έκανε υπερβολές η γιαγιά. Με το ζόρι να βάλει μια πούδρα στο πρόσωπό της και λίγο κοκκινάδι στα χείλη της πόσω μάλλον στα γυαλιά της. Αντί για καλλυντικά αράδιαζε εκεί πάνω τις κορνιζωμένες φωτογραφίες και σε κανέναν δεν επέτρεπε να τις μετακινήσει. “Αυτές συμπληρώνουν το κενό που άφησε μέσα μου ο θάνατος του παππού” έλεγε συχνά, και όλο τις ξεσκόνιζε με ένα πανί για να μην έχουν κόκκο σκόνης πάνω τους ούτε θαμπάδα».

Έσπασε η φωνή του καλπάζοντας στις θύμψεις, και βιάστηκε να ξεκολλήσει από κει. Βαριά τα συναισθήματα

που κουβαλούσε. Η επόμενη στάση του στο τέλος του διαδρόμου όπου βρισκόταν «το χειμωνιάτικο». Μπήκε και στάθηκε καταμεσής. Απέναντι, ένα χαμηλό τζάκι με υπολείμματα στάχτης και καπνιάς ανάμεσα στα αμάζευτα μισοκαμμένα ξύλα κάτω από την πυροστιά. Ένας καναπές σκεπασμένος με υφαντό και στολισμένος με μαξιλάρια, ένας προσεγγμένος μπουφές με γυαλικά, ένα τραπέζι, λίγες καρέκλες και δυο σκαμνάκια συμπλήρωναν την επίπλωσή του. Οι τοίχοι λευκοί, ασβεστωμένοι, με κάποιες φωτογραφίες σε κορνίζα να σπάζουν τη μονοτονία του. Πίσω του και λίγους πόντους μακριά του, στάθηκε η Μάρθα. Μέσα στη σιωπή που τους περιέβαλλε, δεν ήθελε ούτε να τον αγγίξει ούτε να αποπροσανατολίσει το μυαλό του με ερωτήσεις, μην τον ενοχλήσει και τον αποσπάσει από το ταξίδι που έκανε πίσω στον χρόνο. Άκουγε ίσως ψιθύρους, ομιλίες, γέλια, αφουγκραζόταν το θρόισμα της ρόμπας της γιαγιάς του ή το σούρισμα των ποδιών της μέσα στις ζεστές παντούφλες της ή ίσως έψαχνε κι άλλα τεκμήρια της ζωής της επιστρατεύοντας τις αισθήσεις του.

«Εδώ περνούσαμε τις ώρες μας τις κρύες μέρες του χειμώνα. Τα ξύλα έτριζαν στη φουντωμένη φωτιά και τα μάγουλά μας γίνονταν κατακόκκινα σαν το παντζάρι περιμένοντας να πέσει για να μας ψήσει η γιαγιά κάστανα ή μήλα στη χόβολη. Ήταν η χαρά μας αυτό το δωμάτιο. Εδώ χάρω, μπροστά στο τζάκι κοιμόμασταν πάνω στα στρωσίδια που μας κουβαλούσε χωρίς ποτέ να βαρυγκωμήσει. Μέχρι να μας πάρει γλυκά ο ύπνος, γυρίζαμε στο πλάι να κοιτάμε τη φωτιά και να ακούμε τις ιστορίες και τα παραμύθια της. Τι όμορφα και ξέγνοιαστα χρόνια, Θεέ μου!»

Άθελά της, η Μάρθα, χαμογέλασε πίσω του. Κι εκείνη είχε παρόμοιες αναμνήσεις από τη δική της γιαγιά, αλλά δεν είχαν θέση εκείνη την ώρα. Τον άφησε να κοιτά με δέος το κάθε έπιπλο, το κάθε αντικείμενο που υπήρχε εκεί μέσα μέχρι που το βλέμμα του εστίασε σε μια κορνιζωμένη φωτογραφία πάνω στο γείσο του τζακιού. Μια ηλικιωμένη γυναίκα με λεπτό πρόσωπο που την έκανε να μοιάζει διάφανη, τους κοιτούσε από κει με ένα χαμόγελο λίγο τρυφερό και λίγο τυπικό.

«Αυτή είναι η γιαγιά μου όπως την ήξερα εγώ. Με τα άσπρα της μαλλιάκια και τα χαμογελαστά της μάτια που έλαμπαν σαν αστέρια του ουρανού».

Πλησίασε και χάιδεψε με τα ακροδάχτυλά του το πρόσωπό της πάνω από το γυαλί, κι έπειτα σκούπισε τα αποτυπώματά του με την άκρη της μπλούζας του. Δίπλα ακριβώς, ένα ρολόι εξακολουθούσε να σημειώνει με ένα ήρεμο τικ-τακ, τικ-τακ, το πέρασμα του χρόνου, αν και στο σπίτι δεν υπήρχε ανθρώπινη ύπαρξη να τον μετρήσει. Παραδίπλα μια λάμπα πετρελαίου με λαμπογυάλι σωστό κομφοτέχνημα και μια ακόμη κορνιζωμένη ασπρόμαυρη φωτογραφία με δυο μικρά αγόρια, ντυμένα με όμοια κουστουμάκια και παπούτσια, να έχουν το βλέμμα τους συλωμένο κατευθείαν στον φακό. Πίσω τους, μια νεαρή χαμογελαστή γυναίκα ακουμπούσε με λυγισμένα χέρια προστατευτικά και τρυφερά τους ώμους τους.

«Αυτή η φωτογραφία, όπως μου είχε πει, είχε τραβηχτεί από κάποιον πλανόδιο φωτογράφο που έτυχε να περάσει από το χωριό κουβαλώντας στην πλάτη του τα εξαρτήματα της δουλειάς του. Ουρά έκαναν οι χωριανοί εκείνη τη μέρα να πάρουν θέση μπροστά στο